

Spasiteľná milosť Božia

*Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom,
ktorá nás vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí
a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete
očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a
nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ktorý dal sám seba za nás,
aby si nás vykúpil od každej neprávosti a
očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov
(Títovi 2:11–14)*

Úžasné na tom, čo nám Božie slovo v tejto pasáži oznamuje, je to, že táto milosť je ponúknutá všetkým ľuďom, a ňou môžu byť všetci ľudia spasení. Milosť Božia nás vedie k tomu, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete. Milosť Božia nás vedie k tomu, aby sme očakávali blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

Milosť Božia spočíva v tom, že náš Spasiteľ Ježiš Kristus dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej neprávosti a očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov. Do tejto milosti vstupuje človek vierou. Výsledkom tejto milosti je to, že Boh má svoj ľud, ktorý je očistený a vykúpený zo svojich hriechov a neprávostí, Tento ľud je zvláštny, pretože je Bohu verný, poslušný a je horlivý dobrých skutkov.

Táto milosť vstúpila do nášho života vtedy, keď sme v Krista uverili. Z milosti, skrze vieru v Ježiša Krista sme ospravedlnení, zmierení a máme večný život. Už nie je priepasť medzi nami a Bohom a môžeme žiť nový život ako nové stvorenie a v nádeji, že raz príde ten okamžik, keď ho budeme vidieť tvárou v tvár a byť tam, kde aj on je.

Božia milosť je spasiteľná všetkým ľuďom. Je dostatočne veľká na to, aby každý jeden človek mohol byť spasený. Je tu ponuka milosti, ponuka spasenia a je to pre každého jedného na tejto zemi. Táto ponuka milosti je úplne zadarmo – je to dar, že väčšieho od neho niet. Nepotrebujeme nič vykonať, nepotrebujeme mať zásluhy, nemôžeme si milosť Božiu ničím zaslúžiť – lebo je to dar:

*„Ale keď sa zjavila dobrota a ľudomilnosť nášho Spasiteľa Boha,
nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili,
ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil kúpeľom opätovného splodenia
a obnovením Svätého Ducha, ktorého vylial na nás bohate skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa,
aby sme súc ospravedlnení jeho milosťou boli dedičmi podľa nádeje večného života“
(Títovi 3:4-7)*

My sami si nedokážeme spasenie získať či zaslúžiť. Akokoľvek by sme sa snažili, stále nám podľa Božieho metra, podľa zákona nariadení a prikázaní, bude niečo chýbať (pozri Marek 10:21). Stále budeme nejaký kus pod latkou a nedokážeme naplniť zákon a svojou silou dosiahnuť odplatu, ktorá plynie z dodržania zákona. Dostáva sa nám však milosti bez našich zásluh, bez skutkov, vierou skrze Ježiša Krista.

Ponuka milosti je dar a je pre každého. Ale sú a budú mnohí, ktorí ju odmietnu. Buď nebudú veriť, že Boh existuje, alebo nebudú veriť, že sami sa nemôžu zachrániť. Ľudia sami seba vidia vo svojich vlastných očiach ako dobrých a spravodlivých. Sú presvedčení, že ich dobré skutky sú hojnejšie ako tie zlé, a že prevážia na Božích váškach spravodlivosti ich hriechy. Stav človeka pred Bohom je však iný:

*„Alebo či neviete, že nespravodliví nezdedia kráľovstva Božieho?
Nemýľte sa, ani smilníci ani modlári ani cudzoložníci ani mäkci ani samcoložníci
ani zlodeji ani lakomci ani opilci ani nadávači ani dráči nezdedia kráľovstva Božieho.
A to ste boli niektorí, ale ste sa umyli, ale ste posvätení, ale ste ospravedlnení
v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha“
(1. Korintským 6:9)*

Mnohí ľudia majú problém prísť pred Boha, skloniť sa pred ním a priznať si vinu, a to kvôli svojej pýche. Sú pyšní sami na seba a žijú v presvedčení, že sú dobrí a spravodliví. Ale:

*„ako je napísané: Nieto spravodlivého ani jedného; niet toho, kto by rozumel, niet, kto by vážne hľadal Boha; všetci sa odchýlili, napospol stali sa neužitočnými; niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“
(Rímskym 3:10).*

Božia milosť je dostatočná na spasenie všetkým hriešnikom, lebo všetci zhrešili:

*„Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej, ospravedľovaní sú zadarmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi“
(Rímskym 3:23–24).*

Božia milosť sa začína pri nás prejavovať už v okamžiku, keď si uvedomujeme svoj stav pred Bohom, keď chápeme (pochopíme), že sme pred ním porušení, vinní a hriešni.

Milosť je o ospravedlnení, o zmierení, o spasení. „Ale keď sa zjavila...“. Dnes máme k dispozícii toto novozmluvné zjavenie o Božej milosti. Nie je to tajomstvo, niečo, o čom by sme nevedeli a netušili. Môžeme počuť, ako sa káže evanjelium milosti, ako sa káže viera v Ježiša Krista a dielo jeho kríža. Skrze neho sme spasení. Dielo spasenia je vykonané (dokonané) a môžeme ho vierou prijať. Už nám netreba nič urobiť. Z Božej strany je všetko urobené, všetko zariadené – Boh pre našu záchranu urobil všetko. Pán Ježiš Kristus preliat svoju krv, aby sme my boli očistení, aby sme nemuseli zahnúť vo večnom zatratení. Vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Žije a sedí po Božej pravici a raz príde, aby si zobral svojich, tých, ktorí v neho uverili. Všetko je vykonané, stačí len uveriť! Len toľko: **uveriť v Ježiša Krista**.

Prijať milosť

Prijať milosť, o ktorej tu hovoríme a čítame v Písme, znamená pre človeka prijať ten trestnoprávny úkon, keď sudca nad nami vyhlási rozsudok a ten znie: **omilostený, ospravedlnený**. Boli sme vinní a teraz už nie sme. Toto potrebujeme dobre pochopiť. Musíme si dať pozor, aby sme milosť prijali, a prijali ju ako dar. Tu sa ale nemáme zastaviť, lebo **milosť je viac než len ospravedlnenie**. Musíme ísť ďalej. O tejto istej ospravedľujúcej milosti v spomínanom texte čítame ďalej: „..., ktorá nás vyučuje...“.

Všimnite si, že Božia milosť neurobila len to, že nás ospravedlnila a učinila z vinníkov nevinných, z hriešnikov Božie deti. Milosť nás vyučuje. Milosť nás premieňa. Vyučuje nás niečoho sa odriekať a vyučuje nás, ako máme po ospravedlnení ďalej žiť a ešte máme niečo aj očakávať.

Máme sa odriekať bezbožnosti.

Pod bezbožnosťou sa rozumie stav človeka, ktorý žije a všetko robí tak, ako keby Boh ani neexistoval. Žiť bezbožne znamená žiť bez Boha. Znamená to žiť tak, ako keby sme neboli nikomu zodpovední a nemali nikomu vydať počet zo svojho života. Žiť život, ako keby neexistoval Boží zákon, neexistoval Boží súd, neexistovala Božia vôľa. Znamená žiť si sám podľa seba, podľa svojich predstáv a podľa svojej vôle, kedy si človek sám rozhoduje, čo je dobré a správne a čo je zlé.

Máme sa odriekať svetských žiadostí. Čo sú svetské žiadosti? Žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života („*Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. ... Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet ide za jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky*“, 1. Jánov 2:15–17). Vieme, o čo všetko nemáme požiadať. Zjavuje nám to Božia vôľa, zjavuje to Boží zákon. Prečo hovorí: nepožiadaj? Lebo to je opak toho: požiadaš. Požiadať znamená mať žiadosť vo svojom srdci, mať žiadosť v sebe. Znamená chcieť mať niečo, čo nie je dobré, čo je hriešne. Nepožiadaj a zriekni sa žiadostí sveta. Ale svet a tvoje srdce a tvoja telesnosť, tie zvyšky starého človeka, ti hovoria: požiadať! Božia vôľa ti však hovorí: nepožiadaj! Preto sa máme odrieknuť svetských žiadostí – a aj tomu nás vyučuje Božia milosť.

Celý svet leží v zlom.

Milovať svet a veci, ktoré sú na svete, nejde dohromady s milovaním Boha: „*Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej*“ (1. Jánov 2:15). Pristihli ste sa niekedy, že vaše srdce je chladné a je v ňom málo lásky Božej? Preskúmajme vtedy, či to nie je preto, že milujeme svet a veci, ktoré sú na svete. Žijeme na svete, hýbeme sa medzi ľuďmi zo sveta. Potrebujeme bývanie, potrebujeme auto, potrebujeme mať prácu, aj dovolenku, máme rodinu a potrebujeme ju zabezpečiť a používame aj iné veci zo sveta, ale kľúčovým slovom v tomto všetkom je slovo nemilovať; nemilovať svet ani svetských vecí.

Jeden z významov slova milovať niečo je: mať to na prvom mieste, túžiť celou svojou bytosťou po tejto veci, všetko podriadiť tomu, aby som toto mal, kochať sa v tom. Láska k veciam a spôsobom sveta bráni Božej láske prebývať v nás. Keď hľadám a chcem mať v sebe lásku Otcovu, tak sa musím hnať za vecami, ktoré sa nevidia, ktoré nie sú z tohto svetského kráľovstva, ale z nebeského, ktoré sú z viery a nie z telesných žiadostí a toho, čo tento svet ponúka. Dôležité je tu, koho a čo milujem predovšetkým. Písmo nás usmerňuje, aby sme vo svojom živote mali lásku k Bohu a lásku k bratom a sestram: „*A toto je to jeho prikázanie: aby sme verili menu jeho Syna, Ježiša Krista, a milovali jedni druhých tak, ako nám dal prikázanie*“ (1. Jánov 3:23).

Vieme teda, že sa máme odrieknuť bezbožnosti a máme sa odrieknuť svetských žiadostí. Milosť nás však vedie ešte ďalej a vyučuje, aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete.

Čo znamená žiť rozumne?

Písmo nám v tomto smere dáva dostatok praktických inštrukcií. Čo by malo byť pre starších mužov, aby rozumne žili na tomto svete? „*Starší mužovia nech sú triezvi, vážni, rozumní, zdraví vo viere, láske, trpezlivosti*“ (Titovi 2:2). Staršie ženy? „*Staršie ženy tak podobne, v držaní sa ako svedčí svätým, nie ohováračné ani zotročené mnohému vínu, ktoré učia tomu, čo je dobré a krásne, aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti, aby boli rozumné, cudné, opatrujúce domácnosť, dobré, podriaďujúce sa vlastným mužom, aby sa nerúhali slovu Božiemu*“ (Titovi 2:3). Majú byť príkladom pre mladšie ženy a vyučovať ich. Táto inštrukcia je rovnako aj pre mladšie ženy. Podobne v Písme máme usmernenie pre pánov a sluhov. Dnes by sme to mohli chápať a aplikovať na nadriadených a podriadených (verše 2:9–10 a iné). Ďalej si zoberme za príklad manželku/manžela, ktorí majú neveriaceho partnera (1. Korinským 7:13–16, 1. Petrov 3:1–7).

Čo znamená žiť pobožne?

Pobožnosť je opak bezbožnosti. Žiť pobožne na tomto svete znamená žiť s vedomím, že Boh je mojim Pánom, On je meradlom všetkých vecí a On je sudcom môjho života. Potrebujem žiť podľa jeho vôle a nie podľa vôle, ktorá by bola iná ako Božia vôľa.

Očakávať príchod Spasiteľa

Milosť Božia nás ďalej vedie k tomu, aby sme žili život v očakávaní príchodu Spasiteľa Ježiša Krista. Poviem vám jeden príklad, ktorý sa mi živo vybavuje z môjho detstva. Ako šesťročný som veľa času trávil u starých rodičov asi 160 km od bydliska rodičov. Rodičia prichádzali na víkend autom a keď som ich dlhšie nevidel a vedel som, že majú prísť, tak som ich tak túžobne očakával, že som bol nalepený na bráne dvora, lebo odtiaľ bol do veľkej diaľky výhľad na cestu, ktorá viedla do dediny, kde som bol. Bol som tam hodiny a čakal bez dychu a s rozbúšeným srdcom, kedy sa už objaví auto s rodičmi. Mohlo to byť aj inak. Mohol som sa hrať na dvore a vôbec neočakávať, kedy rodičia prídu, spoľahnúť sa na to, že prídu, však to sľúbili, ohlásili sa. Mohol som sa hrať, rodičia by prišli a ja som si to ani nemusel všimnúť, že už prišli.

Je rozdiel v očakávaní a očakávaní. V jednom očakávaní človek očakáva s túžbou a rozbúšeným srdcom a nevie sa dočkať. A môžeme očakávať aj tak, že si robíme svoje veci, žijeme si svoje životy, a veľmi nám nezáleží na tom, o čom tvrdíme, že očakávame. Z Písma vieme, že Pán Ježiš Kristus má prísť, ale žijeme si tak, akoby sa to nemalo stať alebo akoby sa nás to netýkalo. Milosť Božia nás vedie k tomu, že žijeme v očakávaní. A čo očakávame? Z listu Rímskym z 8. kapitoly vieme, že **očakávame vykúpenie svojho**

tela. Očakávame premenu nášho fyzického tela do oslávenej existencie. Žijeme tak, že vieme, že nie sme občania z tejto zeme, ale naše občianstvo je v nebesiach:

*„Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame.
Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia,
aby bolo súpodobným telu jeho slávy
podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci“
(Filipským 3:20–21)*

Je to slávna nádej, lebo budeme premenení do novej existencie. Zo zemského tela do nebeského (1. Korinským 15:48–49).

*„A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý“
(1. Jánov 3:1–3)*

Žiť život v nádeji očakávania druhého príchodu Pána Ježiša Krista vedie k tomu, aby sme seba zachovávali ďaleko od hriechu v nepoškrvnenosti a čistote. V živote príde okamih, že podľahneme pokušeniu a zhrešíme. Veľakrát ani nevieme, ako sa nám to stalo a niekedy je aj tak, že si to veľmi dobre uvedomujeme. V každom prípade nám však treba byť rýchlymi ku pokániu. Vieme, že ak zhrešíme, máme príhovorcu v nebesiach. On je verný a očisťuje nás od každého hriechu. Na mojej strane to však vyžaduje aktivitu prísť k nemu, prísť v pokání k Spasiteľovi Ježišovi Kristovi. O tom je očisťovanie.

Vráťme sa k textu listu Títovi 2:11–14: *„Lebo sa zjavila milosť Božia,aby si nás vykúpil od každej neprávosti a očistil sebe ľud zvláštny, ...“* Môžeme povedať, že potiaľto je to bez našich zásluh a aktivít. Verš 14 však končí slovami: *„... horlivý dobrých skutkov“*. Náš Spasiteľ nás neočistil len preto, aby sme boli čistí a už ďalej nič, aby sme boli len očistení a pasívni. On *„...očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov“*. Rovnako aj *„Upomínaj ich, aby ... boli hotoví ku každému dobrému skutku“* (Títovi 3:1). Náš život po obrátení a uverení má byť svedectvom prijatej Božej milosti. Prijali sme Božiu milosť ako dar a tá istá milosť nás vedie k tomu, aby sme užitočne žili na tomto svete a konali skutky tejto milosti – boli horliví v konaní dobrých skutkov na slávu Boha a nášho Spasiteľa, ktorí si nás vykúpil svojou krvou.

Peter Vajda